

V prednáške budeme hovoriť o tom, ako veriaci v druhý príchod Ježiša Krista očakáva vyložene nadprirodzené a katastrofické udalosti, a nie evolučné procesy trvajúce milióny rokov.

Keď prechádzame touto témou, tak majme pred očami to, čo môžeme nazvať „tri piliere kresťanskej viery“. Nehovorím, že nasledovné tri piliere vyčerpávajú celú kresťanskú vieru. Písmo je kniha obrovského množstva tém a výpovedí mnohotisícročnej histórie o podivuhodných divoch Božieho Syna.

Tieto piliere sú ale kľúčové v tom, že poukazujú na to, čo v prvom rade určuje kresťanskú vieru. Sú to nasledovné piliere: I. Stvorenie, II. Vykúpenie a III. Vzkriesenie.

I. Boh je Stvoriteľ – a o tom je aj celá táto konferencia. Svet, v ktorom žijeme, je stvorený svet a nevznikol evolúciou, nevznikol cez náhodné, prírodné procesy. V stvorení nachádzame plán, podľa ktorého Boh koná.

Nielen v knihe Genezis, ale opakovane v celom Písme, si Boh nárokuje, že on je ten, ktorý všetko stvoril. Vyplýva to priamo z jeho spôsobi konania, z jeho charakteru, z jeho plánu, z jeho rozhodnutia ukázať, že je všemohúci, že je mocný, že chce mať taký vesmír, v ktorom sa bude odrážať jeho stvoriteľská múdrosť a v ktorom bude on sám oslávený: „Ja som učinil zem a stvoril som človeka na nej; ja, moje ruky rozťahli nebesia, a velím všetkému ich vojsku.“ (Izaiáš 45:12). Preto je to vždy hriech a je to vážna vec a vážne zlo, kedykoľvek by ktorékoľvek učenie uberalo z Božej pravdy o stvorení preto, lebo ide o slávu a charakter samotného večného Boha. Boh musí byť vždy v strede všetkého a my, ľudia, sa máme v úcte pred ním skláňať a poznávať, kto on je.

II. Vykúpenie. Existuje Boží plán vykúpenia, plán záchrany hriešneho človeka. Plán vykúpenia súvisí s osobou Ježiša Krista, je založený na Božej milosti a pre jednotlivého človeka je sprostredkovaný vierou v Pána Ježiša Krista. Na základe tohto plánu mnohí ľudia zažijú obrátenie, znovuzrodenie, dostávajú nový život a prijímajú Svätého Ducha.

Otázka vykúpenia nás privádza k samotnému jadrú evanjelia: „A oznamujem vám, bratia, evanjelium, ktoré som vám zvestoval, ktoré ste aj prijali, v ktorom aj stojíte, skrze ktoré i spasení bývate, ak držíte v pamäti, akým slovom a v akom zmysle som vám ho zvestoval, iba ak by ste boli nadarmo uverili. Lebo medzi prvým som vám vydal, čo som aj prijal, že Kristus zomrel za naše hriechy podľa písem a že bol pochovaný a že v tretí deň vstal z mŕtvych podľa písem“ (1. Korinským 15:1-4).

Toto je jadro evanjelia Ježiša Krista a celej kresťanskej viery. Boží Syn sa stal človekom. K

vykúpeniu došlo. Kristus preliť svoju krv, zomrel v tele a v tele zomrel preto, aby Adamovo potomstvo vykúpil z hriechu, zo smrti duchovnej i telesnej.

III. Tretím pilierom kresťanstva je vzkriesenie, ktoré je hlavnou témou dnešnej prednášky. Ježiš Kristus položil svoj život, ale potom bol po troch dňoch vzkriesený. Ten istý Ježiš Kristus, ktorý zomrel na kríži a ktorý preliť svoju krv, aj vstal z mŕtvych a žije: „No, ale Kristus vstal z mŕtvych, prvotina tých, ktorí zosnuli.“ (1. Korinským 15:20).

Vzkriesenie je natoľko dôležitou súčasťou kresťanskej viery, že ak by sme vzkriesenie odmietli, tak strácame evanjelium a vlastne strácame celé kresťanstvo – a práve tento fakt zdôrazňuje celá pätnásta kapitola prvého listu Korinským.

Vyššie opísané tri piliere spolu držia kresťanskú vieru, a keď ktorýmkoľvek z nich pohneme, zrúti sa celá kresťanská viera.

Postavme teraz evolučné učenie k týmto trom pilierom kresťanstva. Pri prvých dvoch pilieroch v tejto chvíli jednoducho len skonštatujeme, že tvrdenia evolúcie stoja v totálnom konflikte s biblickým učením o spasení a s biblickým učením o vykúpení. V ďalšom si položíme otázku: Je

evolúcia v súlade s biblickým učením o vzkriesení? Naše preskúmanie tejto otázky začneme pohľadom na to, akú budúcnosť človeku predpovedá evolúcia.

Odpoveď evolúcie na budúcnosť človeka sa dá vystihnúť takto:

Odpoveď evolúcie je vždy krutá správa, lebo človek ako jednotlivec v evolučnom učení nemá žiadnu budúcnosť. Zomrie, uložia ho do hrobu a to je jeho koniec. Ale ľudský druh existuje ďalej a evolúcia v ňom prebieha ďalej. Evolučne by sa mal vyvíjať a prispôbovať sa novým životným podmienkam. To jediné, čo človek môže podľa evolučných predstáv očakávať, je, že evolúcia bude ďalej pokračovať s nepredvídateľným výsledkom.

Aká je biblická odpoveď na budúcnosť človeka?

Biblická odpoveď súvisí s prázdnyh hrobom, do ktorého bol uložený Ježiš Kristus po svojom ukrižovaní a smrti. Súvisí s tým, že Pán Ježiš bol vzkriesený a žije, ako o tom hovorí evanjelium, napr. už spomínaná pätnásta kapitola prvého listu Korintským. Teda nie len, že určite zomrel, ale aj vstal z mŕtvych.

V histórii vesmíru zatiaľ jediný raz nastalo vzkriesenie do nového tela. Vzkriesenie Ježiša Krista nebolo oživenie naspäť do adamovského tela, ako to bolo v prípade Lazára (Ján 10), ale Písmo opakovane zdôrazňuje, že to už bolo vzkriesenie do nového neporušiteľného, dokonalého,

večného, nezlikvidovateľného tela, ktoré Pán Ježiš Kristus dostal už ako človek budúceho veku. Vstal premenený do novej, večnej podoby, ktorá čaká na spasených ľudí. Vzkriesenie Ježiša Krista takto predstavuje v Biblii istý vzor, ktorý poukazuje na to, čo v budúcnosti čaká každého znovuzrodeného kresťana.

Verš 1. Korinským 15:48 hovorí: „Aký bol ten zemský, takí aj všetci zemskí“. Čiže podľa tela teraz všetci na tejto zemi sme to, čo môžeme nazvať adamovský typ človeka. Z biblického pohľadu je reč o rasách, ako s nimi operuje moderná antropológia, v skutočnosti zbytočná a neraz i zavádzajúca, lebo je cudzia tomu, čo o človeku hovorí Písmo. Biblická kategória človeka je: Všetci sme ako Adam.

Všetci sme ľudia adamovského typu: Máme ten istý typ tela – také, aké mal Adam s Evou. Ale už existuje jeden nebeský človek, ktorý už má večné, neporušiteľné telo a ten je nazvaný posledný Adam, nebeský človek – Ježiš Kristus, a takí budú po vzkriesení aj všetci veriaci v neho. V Písme čítame, že príde deň, keď Pán Ježiš „premení telo nášho poníženia, aby bolo súpodobným telu jeho slávy...“ – a to urobí svojou mocou, ktorou si podriadi všetky veci: „... podľa pôsobenia, ktorým si môže aj podriadiť všetky veci“ (Filipským 3:21).

Aby sme ďalej demonštrovali rozdiel medzi evolúciou a kresťanstvom, kladieme si nasledovnú otázku: „Ako dlho trval u Pána Ježiša prechod zo starého tela do nového?“ Trúfne si niekto dať odpoveď? Odpoveď odvodíme z toho, ako chápeme jeho pobyt v hrobe. Môžeme predpokladať, že to bolo približne od jedného a pol dňa až po celé tri dni. Tri dni by boli horný limit, počas ktorého bol Pán Ježiš pochovaný v hrobe. A maximálne toľko aj mohol trvať prechod zo starého tela do nového. To je historicky holý biblický fakt. V tomto nás biblické dáta inde nepustia. Nulový priestor pre milióny rokov, pre modifikácie, pre dedičné odchýlky, pre prirodzený výber. Navyše, aj horný limit uvádzame preto, lebo ho odvodzujeme len z toho, koľko dní uvádza Písmo, že bol v hrobe, ale je zjavné, že vzkriesenie nastalo aj tak až v tú poslednú noc. Takže čas premenenia tela bol aj tak určite výrazne kratší než tri dni.

Biblicky to môžeme ešte viac spresniť. Pýtame sa: „Keď Kristus je prvotina vzkriesených (1. Korinským 15:20 a 23), ako to bude potom pri vzkriesení s nami?“ Alebo: „Ako dlho potrvá zrealizovanie diela vzkriesenia a premeny kresťanov do nového tela?“ „Máme na to biblickú odpoveď?“ Odpoveď Písma je stručná, jasná a jednoznačná: „Hľa, tajomstvo vám hovorím. Všetci nezosneme, ale všetci budeme premenení, razom, v okamihu, pri zatrúbení poslednej trúby.“ (1. Korinským 15:51) a pokračuje veršom 52: „Lebo zatrúbi, a mŕtvi vstanú neporušiteľní, a my budeme premenení.“ K premene, ku vzkrieseniu do nových tiel dôjde razom, v okamihu. Žiadne milióny rokov! Keďže vzkriesenie kresťanov je v Písmach ukotvené vo vzkriesení Pána Ježiša ako v prvotnom vzore, je rozumné predpokladať, že rovnako tak bol vzkriesený aj Pán Ježiš Kristus – v okamihu, v jednom momente.

Pýtame sa ďalej: „Vzkriesenie bude niečo ako prirodzený výber?“ Uviedli sme už, že vzkriesenie nebude trvať milióny rokov, ale: „Ako sa uskutoční, aký bude mať priebeh?“ A položme si ďalšiu otázku: „Ak mám zomrieť a potom znovu vstať, aká nepredstaviteľná moc a múdrosť je na to potrebná?“

Skúsme sa nad tým hlbšie zamyslieť. Príde raz deň môjho odchodu z tohto sveta, kedy ma položia do hrobu, ale Písmo hovorí, že raz vstanem z mŕtvych. Nie ako iný jedinec, ale ja konkrétne vstanem a môj jedinečný život bude pokračovať. Nebude zrušený, zavrhnutý, zlikvidovaný, vynulovaný, moje ja bude pokračovať v mojom novom tele ďalej. Boh uchová všetko, čím som ja a čo ma určuje ako unikátnu ľudskú bytosť. V tejto úvahe sme sa dostali na samú hranicu pochopenia toho, že Boh je všemohúci. Lebo vytvoriť hmotu je zázrak, ale človek je viac než hmota samotná. A potom vzkriesiť jednotlivca do nového tela tak, aby bola zachovaná kontinuita jeho ľudského ja, je rovnako veľký zázrak. Skúsme byť vzkriesením fascinovaní. Žasníme nad vzkriesením. Je to dôležitá skutočnosť pre život kresťana a k tomu nesmierne motivačná.

Čo sa stane s piliermi kresťanstva, ak ich integrujeme (zjednotíme) s evolúciou? Na túto otázku sa pozrieme práve cez posledný pilier – pilier vzkriesenia.

Ak viera v stvorenie celého sveta a všetkého, čo sa v ňom objavilo v šiestich obyčajných dňoch, je priveľké sústo, čo potom urobíme s vierou v to, že v okamžiku budú naraz vzkriesené a premenené nespočítateľné zástupy ľudí, a to tých, ktorí dávno ležia v hrobách, ako aj tých, ktorí sa dožijú druhého príchodu Krista?

Z pohľadu evolúcie sa musíme pýtať: „Prečo by sme vôbec mali očakávať budúci život v tele bez umierania a zápasu o prežitie, keď podľa evolúcie celé miliardy rokov boli práve tieto faktory hybnou silou pokroku a dali nám súčasný svet? Aký máme dôvod uvažovať, že budúci svet bude fungovať inak a že pre pokrok a existenciu človeka i všetkých tvorov nebude potrebná smrť a utrpenie?“

Alebo inak: Prečo veriť na vzkriesenie v okamžiku, keď evolučná technológia je spôsob kreovania sveta nanajvýš dôstojný nekonečne múdremu trojjedinému Bohu, ako sa vyjadril istý zástanca teistickej evolúcie na Slovensku? Chápeme, k akým závažným dôsledkom vedie takéto tvrdenie? Ide o to, že ak by skutočne platilo, že evolúcia je ten nanajvýš dôstojný spôsob kreovania sveta hodný Boha, tak čo sa potom stane so vzkriesením v okamihu?

Celé to totiž vo svojich dôsledkoch privedie až do takého bodu, žeby sa na koniec musel zmeniť

Boh, lebo Boh na konci histórie by mal byť iný než ten Boh, ktorý tu mal byť celých 15 miliárd rokov (pre účely diskusie teraz na chvíľu pripustíme evolučnú časovú škálu) a pred tým ešte celú večnosť, a Písmo pritom o ňom hovorí, že sa nemení, že je rovnaký včera, dnes a zajtra (Židom 13:8).

Za každou snahou integrovať (zlúčiť) Písmo s evolúciou je nakoniec zmena prístupu k Písmu. Existuje aj taký prístup k Písmu – a niektorí kresťania ho vyznávajú – ktorý hovorí, že z textu to naozaj vyzerá na nadprirodzené stvorenie v rozsahu šiestich obyčajných dní, ale dnes už vďaka modernej vede vieme, že v realite to tak nebolo a Boh v skutočnosti tvoril metódou evolúcie.

Ak by už Boh skutočne bol dal takýto precedens, že texty môžu navodzovať dojem náhleho, nadprirodzeného, či katastrofického konania, a pritom v skutočnosti to bolo úplne inak, či potom nie je správne uplatniť túto istú schému aj na zostávajúce udalosti, ktoré sa ešte nenaplnili?

A vôbec: Keď Boh bol spokojný s evolúciou ako metódou stvorenia prvej Zeme, či nie je potom rozumné očakávať, že s ňou bude spokojný aj pri vytvorení novej Zeme? A čo sa týka človeka, nedáva potom zmysel namiesto očakávania vzkriesenia v jednom okamžiku očakávať skôr postupný vývoj ľudského druhu smerom k dokonalejším a vyšším formám? To sú tie otázky, na ktorých sa to rozhoduje a na ktorých sa vôbec láme to, v akého Krista a v aké spasenie veríme.

Pritom Písmo jednoznačne opisuje príchod nového neba a novej Zeme v kategóriách korešpondujúcich s realitou vzkriesenia tela. Príchod novej Zeme a nového neba je v Písmach opísaný ako náhly a katastrofický, a nie ako pomalý a pozvoľný vývoj. Právom je takto záver terajšieho veku prirovnaný k udalostiam potopy, keď Boží syn hovorí, že to bude „ako bolo za dní Noeho“ (napr. Lukáš 17:26).

Nemusíme nutne do posledných detailov poznať udalosti posledných dní, ale s istotou môžeme rozoznať, že biblický jazyk opisujúci Kristov návrat je krížom cez celé Písmo náhly a katastrofický: Syn človeka sa ako blesk ukáže z neba, posadí sa na tróne, zhromaždené budú pred neho všetky národy, všetko sa rozplynie v ohni atď. A potom: „A videl som nové nebo a novú zem, lebo prvé nebo a prvá zem boli pominuli... A ten, ktorý sedel na tróne, povedal: Hľa, činím všetko nové.“ (Zjavenie 21:1+5; tiež 2. Korintským 5:17). Ako len bude tvoriť Pán toto nové nebo a novú Zem? Evolúciou alebo náhle? Je to úplne tá istá dilema ako so vzkriesením: „Ale príde deň Pánov ako zlodej v noci, v ktorý pominú nebesia s rachotom, a živly, rozpálené ohňom, sa rozplynú, a zem i diela, ktoré sú na nej, zhoria.“ (2. Petrov 3:10).

Raz som v aute cestoval s jedným teistickým evolucionistom a rýchlo sme sa dostali k debate o evolúcii. Vtedy som sa ho opýtal, či verí vo vzkriesenie a v nové nebo a novú Zem? Odpovedal, že áno. A tak som sa ho opýtal, ako dôjde ku vzkrieseniu a ako príde budúci svet. Evolúciou alebo náhle? Nasledovalo len tiché myknutie plecami. Nechcel povedať, že evolúciou, lebo takú vieru už ani on nechcel vyznať.

Keď ako kresťan viem, že „príde deň Pánov ako zlodej v noci, v ktorý pominú nebesia s

rachotom, a živly, rozpálené ohňom, sa rozplynú, a zem i diela, ktoré sú na nej, zhoria“, čo iné potom chcem od budúcnosti očakávať? Očakávam, že nový svet príde po ďalších miliardách rokov postupného vývoja? Ak áno, tak potom ja ako jednotlivec sa už toho nedožijem. Nuž, ale čo je to za budúcnosť a čo je to za nádej! V evolúcii sa tvrdí, že raz sa budú ľudia mať lepšie, ale tvoje ja už nie; teba dajú do hrobu; ty skončíš, keď zomrieš. Pre tvoje a moje ja evolúcia nemá žiadnu lepšiu budúcnosť.

Keď hovoríme o tom, že budúci svet už nebude plný mäsožravosti a krviprelievania, že sa v ňom nebude umierať a nebude plný hrobov, že v ňom nebudú katastrofy a prírodné nešťastia, ako ich máme okolo nás v terajšom svete, že v ňom bude harmónia a krása v celej prírode, ako o tom hovorí aj proroctvo v Izaiášovi: vlk bude hosťom baránka a leopard bude ležať s kozľaťom, teľa, levíča, kŕmny dobytok budú spolu a malý chlapec ich poženie (Izaiáš 11:6), tak si kladieme otázku: „Stane sa to evolúciou?“ Písmo jednoznačne hovorí, že nie, lebo to príde náhle, zrazu, katastroficky a Božím zázračným konaním!

Zastavme sa ešte v Skutkoch 17. Pavol bol dobre oboznámený s myslením gréckych filozofov, ale čo im zvestuje? Vzkrieseného Krista a vzkriesenie z mŕtvych (verše 31-32). Nie živly sveta, nie prírodu, nie filozofiu.

Zvestuje im ďalej všetko to podstatné, čo učí Písmo. Zvestuje im, že nastane završenie vekov. Že bude príchod Pána Ježiša a že to bude katastrofický prechod do nového sveta, do novej Zeme, do nového neba. Oznamuje im, že raz príde deň súdu a že súd sa udeje cez vzkrieseného Božieho Syna, Pána Ježiša. A keď už hovoríme o budúcom dni súdu, pamätajme, že len tu v tomto živote máme možnosť uveriť v Pána Ježiša a prijať dar spasenia.

Apoštol Pavol jasne informuje, čo všetkých čaká v budúcnosti: „a mám nádej v Bohu, ktorú aj títo sami očakávajú, totiž že bude vzkriesenie z mŕtvych, spravodlivých i nespravodlivých.“ (Skutky 24:15). Všetkých nás čaká vzkriesenie a pritom: Jedni budú vzkriesení pre trest a pre večné utrpenie, druhí budú vzkriesení pre večné blaho.

„Ako je uložené ľuďom raz zomrieť, a potom súd“ (Židom 9:27). Všetkých čaká vzkriesenie a všetkých čaká súd. Výsledkom súdu bude, že jedna časť ľudí pôjde do večného zatratenia a druhá do večného života. A ako je možné získať večný život v neporušiteľnej dokonalosti? Cez ľudské skutky, zásluhy a obrady to nie je možné.

Písmo oznamuje, že sme všetci zhrešili a nemáme Božiu slávu a pre naše neprávosti si nezaslúžime večný život. Dobrá správa je, že môžeme byť ospravedlnení, keď veríme v Krista. Môžeme byť zachránení, spasení milosťou skrze vieru v Krista, a títo ľudia a iba títo ľudia budú potom tí, ktorí vojdú do večného života. Odpustenie hriechov a záchrana je možná len preto, že niekto už zobrať trest za naše hriechy. Verme v evanjelium a verme vo vzkriesenie.

„Lebo medzi prvým som vám vydal, čo som aj prijal, že Kristus zomrel za naše hriechy podľa písem

a že bol pochovaný a že v tretí deň vstal z mŕtvych podľa písem“

1. Korinským 15:3-4

Text článku je redakčne skrútený a upravený audiozáznam rovnomennej prednášky, ktorá odznela na 3. konferencii „Stvorenie a súčasná veda, Žilina 2012“. Spracované so súhlasom autora a autorizované.